

hvor en Arrestbetjent har Opsigt med dem. Naar den ulykkelige Journalist vilde standse sin Gang og stod stille et Øjeblik, blev han kommanderet til at fortsætte Marchen. Ja, stak han tilfældigvis Hænderne i Lommen, fik han straks Ordre til at tage dem op igen i en Fart.

Vi se altsaa, at den københavnske Journalist blev behandlet som en gemen Forbryder, medens den danske Journalist i Slesvig i 1876 blev behandlet paa den humaneste Maade, man kan tænke sig. Det er ikke, fordi der er Forskel mellem tysk og dansk paa dette Omraade, men fordi de danske Fængselsforhold for Politikere og Journalister ere blevne forværrede i Aarenes Løb. Det er mærkværdigt nok; de ere blevne forværrede, hver Gang der har været, hvad man kalder for et Systemskifte. Orla Lehmann sad i Arrest her i København i 1842, under Enevælden. Han havde angrebet Enevælden, han havde begaaet en Forbrydelse, der paa det Tidspunkt maatte siges at være meget stor. Ikke desto mindre fik han den humanest mulige Behandling i Cellen. Da han blev ført ind i det Værelse, der var overladt ham, var det smykket med Blomster, han fik uhindret Adgang til Besøg, til at skrive og til at arbejde paa alle Maader, han havde kun een Indskrænkning i sine personlige Forhold, det var, at hans personlige Frihed til at gaa ud af Fængselet var berøvet ham, men ellers nød han i selve Fængselet alle de Behageligheder, en velhavende Mand kan nyde. Det var under Enevælden. Under Højre havde vi jo ogsaa politiske Arrestanter. Vi havde Berg og Hørup; om Berg ved jeg, at til Trods for, at han blev idømt Fængsel paa sædvanlig Fængeskost, altsaa strengere Fængsel, nød han ikke desto mindre betydelige Begunstigelser i Fængselet. Han fik selv Lov til at montere sit Værelse, der blev stillet to Værelser til hans Raadighed, han havde uhindret Korrespondanceret, han havde Ret til at læse o. s. v., o. s. v. og nød naturligvis forholdsvis en behagelig Tilværelse som Fange betragtet. Noget lignende var Tilfældet med Hørup, han sad i Vestre Fængsel, og han havde Adgang til at ryge og korrespondere. Han var den Gang Statsrevisor, og dette er karakteristisk for Hørups Stilling den Gang, at han havde sit Revisionsarbejde med i Fængselet, og Statsrevisionens Medlemmer mødte derude, og Statens Regnskaber blev reviderede i Vestre Fængsel, noget, som ikke før er sket, og som ikke vil ske senere. Men faktisk viser dette, at Hørup havde en forholdsvis stor personlig

Frihed, at man ikke krænkede ham, ikke nedværdigede ham eller berøvede ham Retten til den Virksomhed, han hidtil havde udøvet.

Saaledes, ville De se, være Forholdene under Enevælden og under Højre, men nu under Venstre er Forholdet blevet dette, som her er skildret. I alt Fald har det været saaledes, saa længe Grundtvig havde Magten, nu have vi jo faaet en anden Fængselsdirektør, Hr. Fussing. Det kan være, at Hr. Fussing vil hævde Arrestreglementet paa en anden Maade, men endnu er der i hvert Fald intet sket. Men i alle Tilfælde er det jo uheldigt, at det er afhængigt af en Persons Skøn og Villen, hvorledes politiske Arrestanter skulle behandles. Jeg har her vist, hvorledes Journalister og politiske Fanger for Øjeblikket behandles. Jeg vil nu stille det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om han vil bemyndige Fængselsdirektøren til fremtidig at behandle politiske og journalistiske Fanger paa samme Maade, som de ere blevne behandlere tidligere, under Enevælden og under Højre, som Orla Lehmann og Berg bleve behandlede.

P. Munch: Jeg tror, at ærede Medlemmer have lagt Mærke til, at under de senere Dages Forhandlinger har det under Diskussionen her i Tinget været saaledes, at al Opmærksomhed fra de to allierede Partiers Side, der danne Grundlaget for den nuværende Regering, i aldeles overvejende Grad har været rettet netop mod det radikale Venstre. Man har paa en for os smigrende Maade gjort dette Parti til Centrum i Diskussionen i en saadan Grad, at der har været Tidspunkter, hvor man næsten syntes, Opmærksomheden forflygtigedes overfor Regeringen og overfor de Skatteforslag, som Regeringen kalder en Finansplan. Dette gælder ogsaa i ikke ringe Grad Højres Tale, navnlig tænker jeg derved paa den Tale, der forleden Dag blev holdt herude af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Denne Tale opfatter jeg som en stor Kraftanstrengelse for at bevinkle, at der i den almindelige Bevidsthed kom til at staa det Indtryk, at det radikale Venstre havde en betydelig Del af Ansvaret for den økonomiske Situation, og at vi maaske endda havde staaet meget værre, hvis det radikale Venstre havde faaet Lov til at føre sin Politik igennem. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlems Betragtninger i saa Henseende ikke holde Stik.

Det ærede Medlem siger om os, at vi